

Ruth Kvarnström-Jones

De vrouwen van
het Grand Hôtel

Vertaald door Carla Hazewindus

LUITINGH-SIJTHOFF

De fenomenala fruntimren på Grand Hôtel © Ruth Kvarnström-Jones,
first published by Printz Publishing, Sweden, in 2023.

Published by agreement with Norstedts Agency.

All rights reserved

© 2024 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *De fenomenala fruntimren på Grand Hôtel*

Vertaling Carla Hazewindus

Omslagontwerp bürosüd

Omslagbeeld Look and Learn / Bridgeman Images

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4235 0

ISBN 978 90 210 4237 4 (e-book)

ISBN 978 90 210 4946 5 (luisterboek)

NUR 302

www.ruthkj.com

www.lsuitgeverij.nl

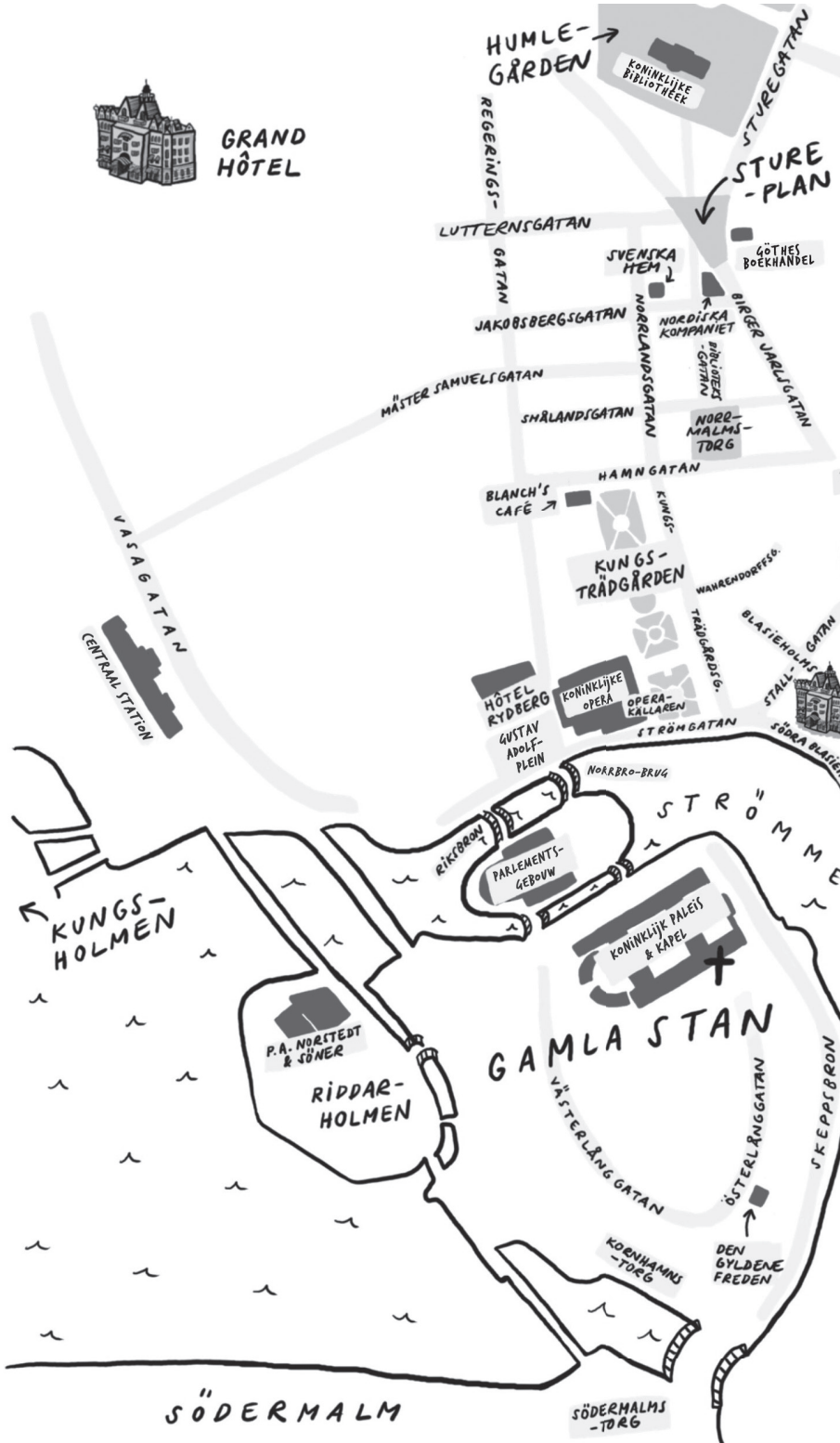
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn lieve Maxine.
Dat jouw geest net zo levendig en bekoorlijk mag blijven
als die van Wilhelmina.

GRAND HÔTEL

HUMLE-GÅRDEN

KONINGLICHE BIBLIOTEK

STURE-PLAN

GÖTTES BOEKHÄNDEL

SVENSKA HEM

JAKOBSBERGSGATAN

NORDISKA KOMPANIET

NORR-MALMS-TORG

MÅSTER SAMUELSGATAN

SHRLANDSGATAN

HAMNGATAN

BLANCH'S CAFÉ

KUNGS-TRÄDGÅRDEN

HÖTEL RYDBERG
GUSTAV ADOLF-PLEIN

KONINGLICHE OPERA
OPERA-KALLAREN

PARJEMENT-GEBOUW

KONINGLICHE PALEIS & KAPEL

GAMLA STAN

RIDDAR-HOLMEN

P.A. NÖRSTEDT & SÖNER

KOENHAMNS-TORG

DEN GYLDENE FREDEN

SÖDERMALM

SÖDERMALMS-TORG

VASA GATAN
CENTRAL-STATION

KUNGS-HOLMEN

STRÖMME

NORRBRÖ-BRUG

RIKSBRO

VÄSTERLÄNGGATAN

ÖSTERLÄNGGATAN

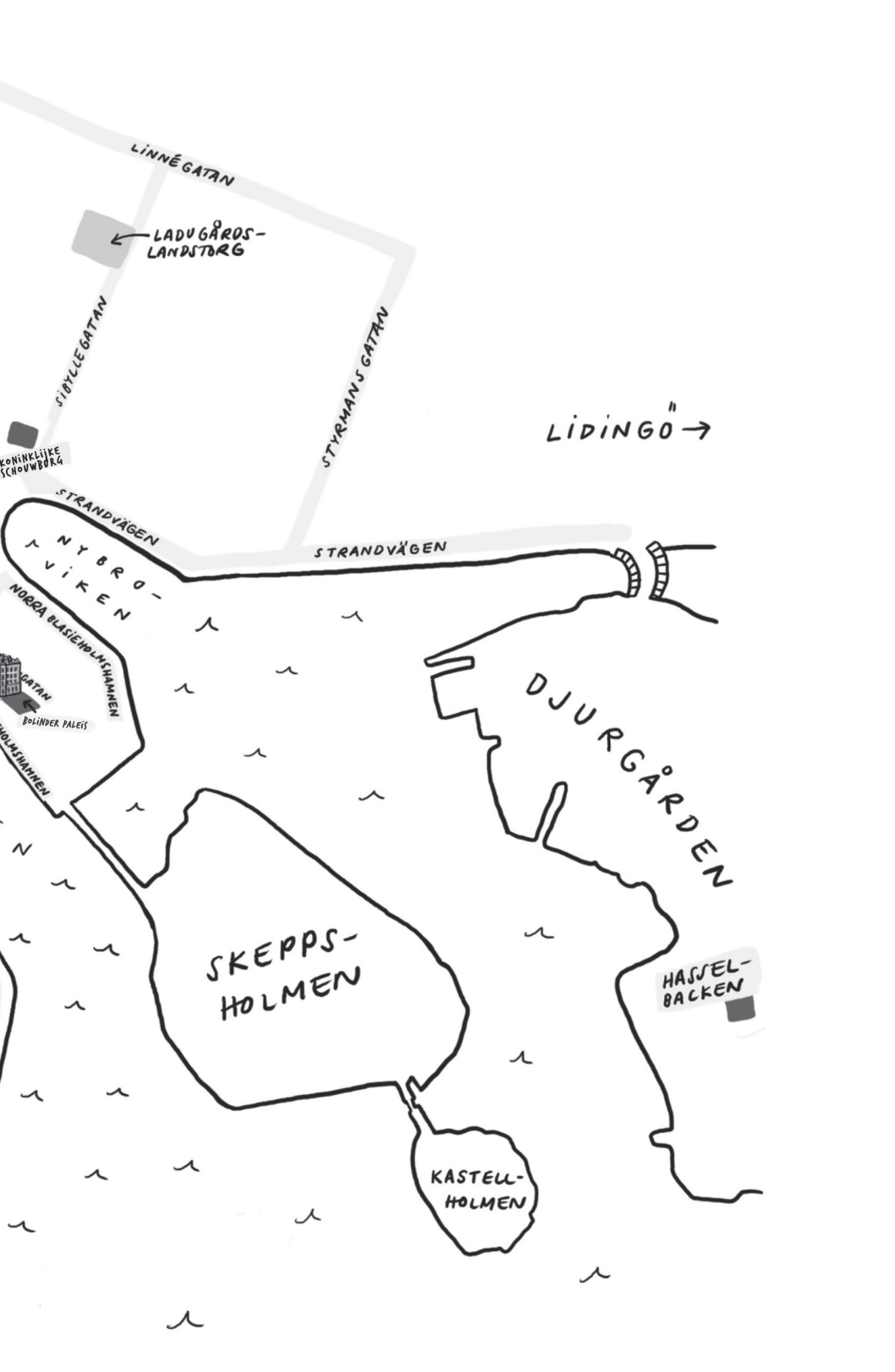
SKEPPSBRO

WAHRENDORFFSG.

BLACIENHOLMSTR.

STÅLLGATAN

SÖRA BLACIEN

LINNÉGATAN

LADUGÅRDS-LANDSTORIG

STIVILLEGATAN

STYRMANS GATAN

LIDINGÖ →

STRANDVÄGEN

STRANDVÄGEN

NYBRO-VIKEN

NORRA BÅSIEHOLMSKAMMEN

SÖDERSKAMMEN

SKEPPS-HOLMEN

KASTELL-HOLMEN

DJURGÅRDEN

HÄSSEL-BACKEN

BOLINDER PALAIS

Lijst van personages

RÄTTVIK, DALARNA

De familie Ekman

Karl & Viveka Ekman

Jon Ekman

Ottilia Ekman

Torun Ekman

Birna Ekman

Victoria Ekman

Nicht Anna

Arvid Blomqvist

GRAND HÔTEL

Het echtpaar Cadier

Régis (grondlegger) en Caroline Cadier

De familie Skogh

Wilhelmina & Pehr Skogh

Brita (huishoudster)

Bestuursleden

Axel Burman

Algernon Börtzell

Luitenant Ehrenborg

Oscar Holtermann
Ehrenfried von der Lancken
Carl Liljevalch
Ivar Palm

Huishouding

Margareta Andersson (hoofd Huishouding)
Beda Johansson
Märta Eriksson
Karolina Nilsson

Spijzen en Dranken

Gösta Möller (maitre d'hôtel)
Sam Samuelsson (chef-kok)
Charley Löfvander (hoofd Bar)
Fredrik Nyblaeus (Banqueting)
Kristian (barman)
Monsieur Blanc (sommelier)

Kruiers en receptiemedewerkers

Knut Andersson
Edward Hansson

Bloemist

Josef Starck
Maj Starck, zijn vrouw

Administratie

August Svensson

Anderen

Dr. Karl Malmsten
Hoofdinspecteur Ström

Graag geziene gasten

Sarah Bernhardt (toneelspeelster)
Elsa Beskow (illustrator)
Armand Fallières (president van Frankrijk)
Henning Halleholm (industrieel)
Ellen Key (activiste)
Rudyard Kipling (schrijver)
Selma Lagerlöf (schrijfster)
Franz Lehár (componist)
Anna Lindhagen (activiste)
Elisabet Silfverstjerna (hofdame)
August Strindberg (schrijver)

Minder graag geziene gast

Kajsa (dame van plezier)

Koninklijke gasten

Koningin Josefina
Koning Oscar II & koningin Sophia
Koning Gustaaf V & koningin Victoria
Kroonprins Gustaaf Adolf & kroonprinses Margaret
Koning Edward VII & koningin Alexandra (VK)
Keizerin Eugénie (Frankrijk)
Koningin Margherita (Italië)

Het Grand Royal

Lotten Rönquist (kunstenaar)
Ernst Stenhammar (architect)
Carlsson & Löfgren AB (interieur)
Graham Brothers (liften)

**Bestuursvergadering, Grand Hôtel,
Stockholm, 10 december 1901**

‘Mijne heren.’ Algernon Börtzell, grootmeester van het Koninklijk Huis en bestuursvoorzitter van Nya Grand Hotel AB, tikte met de gouden punt van zijn vulpen op het vel papier dat voor hem lag. ‘Het is tijd dat we ter zake komen.’

‘Me dunkt.’ Ehrenfried von der Lancken, waarnemend gouverneur van Stockholm, stopte zijn horloge terug in zijn vestzakje. ‘De Nobelprijs-ceremonie begint al over ongeveer drie uur. Ik moet me nog voorbereiden en kan absoluut niet te laat komen.’ Hij legde de klemtoon op ‘absoluut’ om aan te geven dat het hem ernst was. ‘Ik neem aan dat de laureaten het naar hun zin hebben in het hotel.’

‘Ik heb geen klachten gekregen,’ zei Börtzell. ‘Alle vier de suites zijn smaakvol gemeubileerd en voorzien van alle comfort. En ze zijn vanzelfsprekend gelegen aan de kant van het water. Het uitzicht mag zelfs op een winteravond spectaculair worden genoemd.’ Vanaf zijn plek aan het hoofd van de ingelegde walnoothouten tafel keek hij door een boograam en langs het Koninklijk Paleis naar de ‘stad tussen de bruggen’, oftewel ‘Gamla Stan’, zoals de Stockholmers inmiddels het eiland tussen Norrmalm en Södermalm noemden. ‘Ik geloof dat er vanavond borst van hazelhoen wordt geserveerd, dat zal zeker indruk op onze gasten maken.’

Axel Burman, bankier en grootaandeelhouder van Nya Grand Hotel AB, mengde zich in het gesprek. ‘Zeg eens, Algernon, is het waar dat de koning een tegenstander is van het toekennen van prijzen aan buitenlanders?’

Börtzell haalde een sigaar uit zijn binnenzak en stak hem aan. ‘Laten we het er maar op houden dat Zijne Majesteit iets enthousiaster werd toen hem duidelijk werd gemaakt dat het vertoon van wat Zweedse pracht en praal alleen maar voordeel kan opleveren. Dus als het vandaag een succes wordt en de uitreiking van de Nobelprijzen uitgroeit tot een jaarlijks terugkerende gebeurtenis, zullen Zweden en Nobel gedurende de komende generaties een begrip zijn voor iedere wetenschapper.’

‘Maar niet als we vanavond allemaal te laat komen.’ Von der Lancken had moeite zijn ongeduld de baas te blijven. ‘Wat valt er trouwens te bespreken? We zijn hier vandaag bijeen omdat het Grand Hôtel in een penibele financiële situatie verkeert en we daar iets aan moeten doen. Ik meen dat je dit tijdens de laatste vergadering hebt gezegd, Axel?’

Burman knikte. ‘Vanzelfsprekend beschikken we nog niet over de definitieve cijfers van 1901, maar ondanks de ingrijpende renovatie...’

‘Zeg maar gerust buitensporig kostbare renovatie...’ viel Von der Lancken hem in de rede. ‘We hebben het budget met een miljoen kronen overschreden. Een miljoen! Dit bedrag is meer dan de helft van wat het Régis Cadier heeft gekost om dit hele hotel te bouwen.’

‘Maar dat was wel dertig jaar geleden,’ zei Börtzell.

Von der Lancken keek hem aan over zijn bril heen. ‘Wil je hiermee beweren dat een budgetoverschrijding van een miljoen kronen begrijpelijk is? Of zelfs aanvaardbaar?’

‘Ik wil slechts aanvoeren dat ondanks de ingrijpende – en inderdaad buitensporig kostbare – renovatie dit hotel blijkbaar niet in staat is winst te maken.’

‘Lariekoek.’ Von der Lancken sprak het woord met zoveel kracht uit dat er wat speeksel meekwam. ‘Het ligt niet aan dit glorieuze hotel dat er geen winst wordt gemaakt, de schuldige is luitenant Ehrenborg. Hij is niet bij machte greep te krijgen op de financiële situatie. Hoteldirecteuren zijn vervangbaar, en het is tijd dat hij opstapt.’

‘Eerlijk is eerlijk, Ehrenborg is nog maar net een jaar in functie, en hem komt de eer toe dat het Nobelsouper vanavond in onze nieuwe Spiegelzaal kan plaatsvinden.’

‘De Spiegelzaal is er dankzij de architecten,’ corrigeerde Burman hem. ‘Ik ben het met Ehrenfried eens dat luitenant Ehrenborg geen greep heeft op de financiën en, vreemd genoeg, ook niet op zijn personeel. Hij mag zich dan wel verdienstelijk hebben gemaakt met zijn werk voor Alfred Nobel, maar hij heeft laten zien dat hij te weinig ervaring heeft om dit hotel te leiden.’

Börtzell schraapte zijn keel. ‘Misschien valt ons wel te verwijten dat we hem tot algemeen directeur hebben benoemd. Ehrenborg is een fatsoenlijke kerel. Iemand van zijn kaliber moet een vervangende betrekking worden aangeboden.’

‘Daar ben ik het roerend mee eens.’ Burman draaide aan zijn snor. ‘Maar op dit moment dienen we ons te concentreren op het hotel. We hebben een stevige hand aan het roer nodig.’

Von der Lancken zwaaide met zijn dikke wijsvinger, waardoor het licht van de lamp op zijn zegelring viel. ‘We hebben het toch over mevrouw Skogh gehad? In dit land zijn diverse goedlopende hotels die door vrouwen worden geleid. Waaronder drie door de desbetreffende dame. Ze leidt al vijftienvintig jaar hotels, dus waarom niet het Grand Hôtel? Gezien onze recente ervaringen stel ik voor om voorzichtig te beginnen door mevrouw Skogh de functie van hoteldirecteur aan te bieden. Als haar eerste jaar naar wens verloopt, kunnen we haar promoveren tot algemeen directeur.’

‘Ze heeft de reputatie een behoorlijk lastige tante te zijn,’ zei Burman.

Von der Lancken knikte instemmend. ‘Maar dat geldt voor alle vrouwen die geen genoegen nemen met stommiteiten of tegenwerking. Ik heb echter ook gehoord dat ze zeer charmant kan zijn, en ze is absoluut kundiger dan de meeste mensen. Neem bijvoorbeeld de manier waarop deze vrouw vijf jaar geleden de accommodatie voor de buitenlandse bezoekers van de grote Stockholmtentoonstelling heeft geregeld. Ze heeft voor de hele

periode zes huizen aan Strandvägen gehoord, op eigen houtje gezorgd voor de nodige aanpassingen en meubilering, en is daarbij ook nog eens binnen het budget gebleven. Ze is iemand om rekening mee te houden, in alle opzichten. Er wordt beweerd dat ze aan de pupillen van een man kan zien wat hij in zijn beurs heeft. En ze is getrouwd met een befaamde wijnhandelaar hier in Stockholm. Deze dame is precies wat we nodig hebben.’

Börtzell blies een ferme rookwolk uit. ‘Ze beschikt zeer zeker over de ervaring, het doorzettingsvermogen en de fantasie om de koers van dit schip te wijzigen.’

‘Ik heb gehoord dat ze zelfs de koning van advies dient,’ zei Burman.

‘Mevrouw Skogh heeft van Zijne Majesteit de Vasamedaille ontvangen,’ zei Börtzell. ‘Een gouden exemplaar nota bene.’

Burman trok een gezicht alsof hij onder de indruk was. ‘Dat kan allemaal heel nuttig zijn. Het Grand Hôtel is zowat een bijgebouw van het paleis.’

‘Maar wel met een beter uitzicht. En ons hotel is mooier.’ Börtzell grinnikte om zijn eigen grap, en moest hoesten. ‘En wat betreft het vertrouwen van de koning, ik heb zelf ook enige invloed op hem.’

‘Nog meer dan Elisabet Silfverstjerna?’ vroeg Von der Lancken slinks.

Börtzell moest hier duidelijk even over nadenken. ‘Deze vrouw is werkelijk overal van op de hoogte. Er gebeurt maar heel weinig in het paleis waar ze geen weet van heeft. En ik geloof dat ze ook dik bevriend is met mevrouw Skogh, wat op zich eveneens een voordeel is. Er is niets zo machtig als twee dames die onder één hoedje spelen. Mijn stem gaat naar mevrouw Skogh.’

‘En die van mij ook,’ zei Burman.

‘Welnu, heren,’ zei Börtzell. ‘Als we het eens zijn zal ik Wilhelmina Skogh schrijven en haar voorstellen onze nieuwe hoteldirecteur te worden.’

‘Ik denk dat ze een gat in de lucht springt,’ zei Von der Lancken. ‘Ik kan me niet voorstellen dat ze dat niet doet.’

Januari 1902

Wilhelmina Skogh werd wakker met de arm van haar nog slapende echtgenoot om haar heen. Buiten het slaapkamerraam van Styrmansgatan 1 hilde de januariwind in de duisternis van de vroege morgen. De winterzon zou pas over drie uur opgaan en tegen die tijd zou ze de lange tocht ondernemen naar Storvik, maar nu had ze nog even de tijd en de rust om na te denken.

Ze trok de deken op tot haar kin. Ze was dol op het gevoel van zijde op haar huid en genoot van het geruis van satijn tegen haar kousen, maar de zachte weldaad van wol zou misschien wel altijd haar favoriet blijven. Een stukje thuis. Fårö, het Schapeneiland, iets ten noorden van Gotland. De afgelopen veertig jaar had ze een heel traject afgelegd. Als dochter van een onderwijzer op een stipje in de Oostzee was ze naar Stockholm vertrokken, vandaar ging ze via Gävle naar Storvik, Rättvik en Bollnäs – het veranderende landschap trok aan haar geestesoog voorbij – en nu weer terug naar Stockholm en het Grand Hôtel?

Het Grand Hôtel. Het fraaiste etablissement van Noord-Europa. De parel in de kroon van Stockholm. En zij kon het weten, want ze had er in 1874 een jaar gewerkt toen het hotel net open was. Ze glimlachte in het donker. Régis Cadier had kosten noch moeite gespaard. De grandeur werd weerspiegeld in het gepolijste marmer, de parketvloeren, de kristallen kroonluchters aan de bewerkte plafonds en in de smaakvolle schikking van elk porseleinen bord. Zelfs de twee opgezette beren die met uitgestoken klauwen de gast verwelkomden – trouwens niet iets naar ieders smaak – hadden ongetwijfeld bijgedragen aan het spektakel en het spectaculaire van alles. De hele ambiance ademde weelde en de service was perfect, of was dat ooit geweest. Ze fronste. Het personeel werd goed betaald, naar Stockholmsse maatstaven. Dus waarom wilden de werknemers

niet hun best doen om hun baan te behouden?

‘Mina?’ De stem van Pehr Skogh onderbrak haar gedachten. ‘Kun je niet meer slapen?’ Hij schoof een beetje opzij om het lampje naast hun bed aan te doen, waardoor er een gezellig zacht schijnsel werd geworpen op donkerrode velours gordijnen die het duister achter het raam buitensloten.

Hij draaide zijn gezicht naar haar toe, Wilhelmina kroop tegen hem aan. ‘Ik denk dat ik gewend ben om vroeg op te staan. En als ik eenmaal begin te piekeren...’ Ze gaf een klapje op zijn arm. ‘Je weet hoe dat gaat.’

‘Het Grand Hôtel.’ Het was een constatering, geen vraag.

‘Ja. Ik vroeg me af hoe het kan dat een dergelijk luxueus hotel, op zonder twijfel de mooiste plek van Stockholm, met verlies draait. Dat raadsel houdt me al wakker sinds ik die brief van Börtzell heb ontvangen.’

‘En, ben je daar al achter?’

‘Jazeker.’ Ze ging rechtop zitten en stopte een kussen tussen haar rug en het hoofdeinde van het bed. In een liggende houding kon je geen uitleg geven.

Pehr volgde haar voorbeeld. ‘Ga verder.’

‘Het Grand Hôtel heeft onlangs nog een aanzienlijke hoeveelheid tijd en geld gestoken in het vervangen van de façade, er is een verdieping toegevoegd, de voormalige eetzaal is veranderd in de Spiegelzaal, en de entree is helemaal opnieuw vormgegeven. Ze hebben zelfs een nieuwe keuken geïnstalleerd, met twee Bolinder-fornuizen.’ Ze gooide haar hand in de lucht. ‘Wat een onkosten, en dan nog al het geld dat ze zijn misgelopen doordat het hotel twee jaar dicht is geweest.’

‘Ze zeggen wel dat je een kroon moet uitgeven om er drie voor terug te krijgen.’

‘Jawel, maar dan moet je die ene kroon wel verstandig uitgeven,’ zei Wilhelmina. ‘Jij zou bijvoorbeeld nooit in een partij wijn investeren vanwege het fraaie etiket. Die wijn moet goed genoeg zijn om hem in je assortiment te houden.’

‘Dat is waar, maar die extra verdieping zal toch wel voor meer

omzet hebben gezorgd? De krantenberichten waren vol lof over de nieuwe entree en de Spiegelzaal.’

Wilhelmina knikte. ‘Daarom vind ik het ook zo’n raadsel. Maar toen ik er gisteren weer was, vielen me een paar dingen op die me uitermate onlogisch en zelfs schadelijk voorkwamen. Een nieuwe verdieping is allemaal goed en wel, maar geen enkel hotel, laat staan een met de afmetingen van het Grand Hôtel, in een stad waar je struikelt over de herbergen en restaurants, kan teren op gasten die uitsluitend overnachten. We hebben mensen nodig die komen eten en drinken, hetzij als gast hetzij als bezoeker. Goed,’ zei ze. Ze liep helemaal warm voor deze zaak terwijl haar gedachten zich uitkristalliseerden tot spijkerharde conclusies. ‘De nieuwe eetzaal van het Grand Hôtel is een absolute verrukking. Iemand heeft heel veel tijd en geld gestoken in schitterende mahoniehouten lambrisering, om maar te zwijgen van het overduidelijk peperdure blauwgroene tapijt met bijpassende stoelen, en al die elektrische kroonluchters van kristal en brons, maar Pelle, er zat niemand in de eetzaal. Hetzelfde gold voor de Amerikaanse bar. Dat gaat dus niet goed.’

‘Wat stel jij dan voor?’

‘Ik zou een extra, wat kleinere entree maken, waar de Stockholmers in en uit kunnen lopen, zonder dat ze door de hotellobby hoeven. Ervoor zorgen dat het een locatie wordt die ook mensen uit de stad aantrekt. Doodzonde dat De Schacht er niet meer is. Dat was de favoriete stek van het theaterpubliek ten tijde van Régis Cadier. Het café trok zijn eigen slag van bezoekers, net zoals het Porselein Café trouwens. Het kon niemand ook maar een zier schelen dat het zich in de kelder van het Grand Hôtel bevond. Integendeel, die verscholen locatie maakte het des te aantrekkelijker. En dan had je nog de biljartzaal.’

‘De biljartzaal?’ Pehr zette grote ogen op. ‘Er was altijd een biljartzaal naast het Porselein Café.’

‘Vroeger, ja, maar dat is nu een wachtkamer voor de post-, telegram- en telefoondiensten. De biljartzaal is verplaatst naar boven en kijkt nu uit over het water. Uitzicht op het water!’

Een van de mooiste panorama's ter wereld. Er is vast nooit een biljartende heer geweest die stopte met het krijten van zijn keu om te zeggen: "Moet je zien wat een geweldig uitzicht." Wat een ongelooflijke verspilling van zo'n waardevol bezit.' Wilhelmina gooide nu beide handen in de lucht. 'En er heerst ook weinig discipline. Een ober morste een druppel koffie op het tafelkleed, zonder zich ook maar enigszins te verontschuldigen. Als dat in een van mijn hotels was gebeurd, mocht hij een hele week pannen schuren. En ik weet zeker dat de bediende achter de receptiebalie naar alcohol rook. Als dát in een van mijn hotels was gebeurd, was hij meteen de laan uit gevlogen.'

Pehr keek geamuseerd, maar ook bewonderend naar zijn vrouw. 'Daar twijfel ik niet aan. Maar je hebt wel je vinger op de zere plek gelegd, waarom aarzel je dan nog steeds? Zolang ik je ken, praat je altijd vol liefde over dat hotel. Hoe vaak heb ik je niet horen zeggen: "Als ik de baas was in het Grand Hôtel, dan zou ik..."'

'Jawel, Pelle, maar er zijn twee bezwaren. Allereerst bezit ik drie winstgevende hotels, waar ik mijn handen vol aan heb. Wie moet die bestieren als ik naar Stockholm verhuis? Moet ik dan managers aanstellen of de boel verkopen?'

'Zeker niet verkopen. Naarmate het treinverkeer toeneemt, zullen de waarde en de omzet van die hotels alleen maar stijgen. De hotels blijven altijd een veilige bron van inkomsten; een appeltje voor de dorst voor onze oude dag. En wat is het tweede bezwaar?'

'Het Grand Hôtel zelf. Afgezien van de slechte discipline van het personeel, kunnen de fundamentele problemen niet worden opgelost door de komst van een andere leidinggevende. Zelfs ik kan niet toveren.' Ze haalde haar schouders op. 'Nee, het Grand Hôtel heeft meer nodig dan een renovatie om meer klanten te trekken en het inkomen te vergroten. En als we inderdaad meer klanten trekken, dan zullen die nieuwe glimmende Bolinderforuizen al snel te klein zijn. Dus wat moet ik doen?'

'Een brief aan Börtzell sturen waarin je precies hetzelfde

schrijft als je nu tegen mij hebt gezegd. Als ze je zo graag willen hebben, dan nemen ze wat je zegt ter harte en zullen ze willen onderhandelen. En met een beetje geluk zal ik dan wat regelmatig naast mijn vrouw wakker worden.'

Ze hief haar gezicht naar hem op voor een kus. 'Dan moeten we in het hotel gaan wonen. Lisa Silfverstjerna woont daar ook, tot haar volle tevredenheid.'

'Daar twijfel ik niet aan. Zoals je zegt: dat hotel heeft iets heel bijzonders.'

Wilhelmina zuchtte. 'En als Börtzell niet wil onderhandelen?'

'Dan trek je je terug, lieveling. Maar geloof mij maar, zij hebben jou harder nodig dan jij hen.'

'Ah, maar ik doe het niet voor hen, ik doe het voor het hotel. Dat oude gebouw heeft iets onweerstaanbaars voor mij. Ik heb in heel veel geweldige etablissementen gelogeed, in Londen, Parijs en Berlijn, maar niets kan zich meten met het Grand Hôtel in Stockholm.' Haar trekken werden zachter in het licht van de lamp. 'Ik wil ervoor zorgen dat de Stockholmers hetzelfde gevoel krijgen.'

Op de gang voor hun slaapkamer klonken voetstappen. 'Brita is al op. Het is vast al over zessen. Ik zal tegen haar zeggen dat ze geen uitgebreid ontbijt voor me hoeft te maken. Daar heb ik geen tijd voor.' Wilhelmina sloeg de dekens terug en stak haar voeten in de pantoffels van schapenvacht die naast haar bed stonden. 'Maar ik zal je raad opvolgen en een brief aan Börtzell schrijven.' Ze draaide haar hoofd om en glimlachte naar Pehr. 'Ik weet niet wat ik zonder jou zou moeten doen.'

Hij grinnikte. 'Hetzelfde wat je altijd doet, lieveling, namelijk wat volgens jou het beste is.'